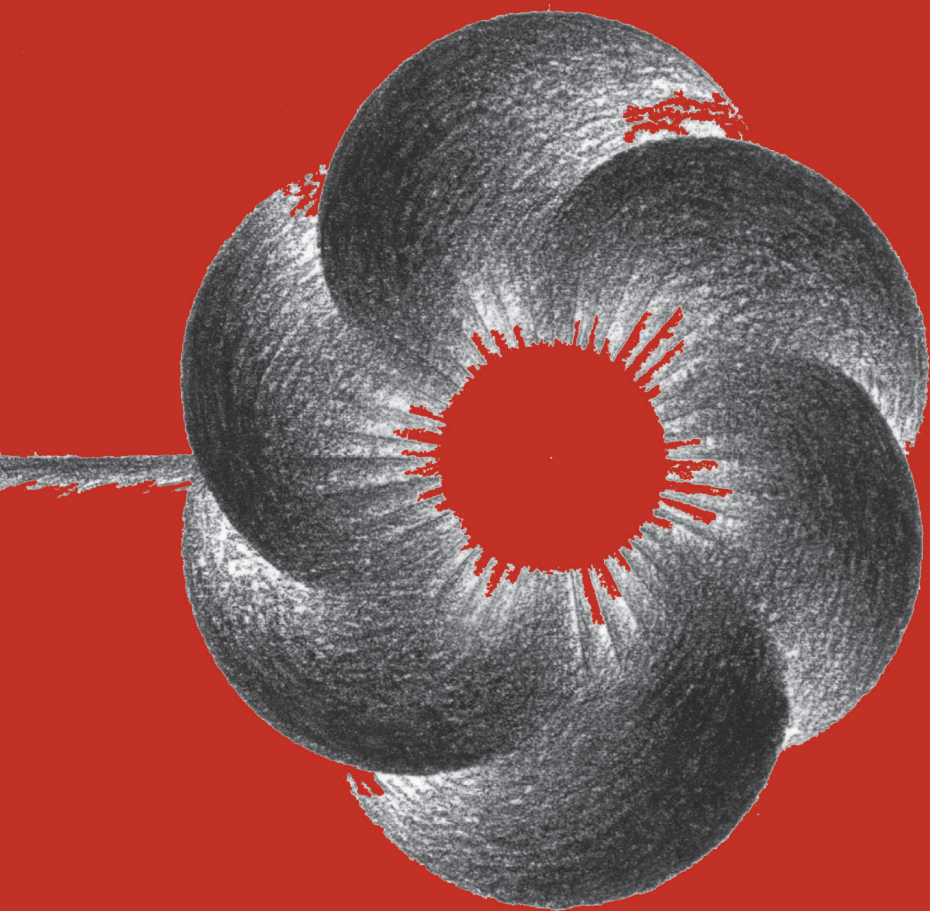

NECHCI SE VRÁTIT MEZI MRTVÉ

ERIKA OLAHOVÁ
TRIÁDA / SB

ERIKA OLAHOVÁ
NECHCI SE VRÁTIT MEZI MRTVÉ

**Kniha vychází s laskavým přispěním
Nadace Open Society Fund Praha**

ISBN tištěné verze 978-80-86138-18-6

ISBN verze PDF 978-80-87256-41-1

© Nakladatelství Triáda, 2004

© Erika Olahová, 2004

**ERIKA
OLAHOVÁ
NECHCI
SE VRÁTIT
MEZI
MRTVÉ**

SPOLEČNÁ BUDOUCNOST
TRIÁDA
2004

OBSAH

Beznaděj / 5
Mátoha / 11
Stín / 14
Potopa / 19
Prokletá rodina / 22
Starý hrad / 28
Dítě / 32
Svatební závoj / 36
Sirotek / 39
Stříbrný klíček / 46
Nový dům / 48
Nechci se vrátit mezi mrtvé / 56

BEZNADEJ

Prala u řeky, hlavu skloněnou, slunce ji hrálo do týla a zesvětlovalo husté vlasy, které měla stočené kolem hlavy. Ve vodě byla spousta dětí, bylo slyšet dětský smích a výkřiky. Stríkalý po sobě průzračnou vodou, jejich tělíčka se třpytila ve slunci a opět mizela v mělké říčce. Eva však kolem sebe nevnímala dětský smích ani překrásný den, který má přinést radost. Vyždímala poslední kus, narovнала si záda, vzala koš s prádlem a kráčela bosa ke své chalupě, která jí po smrti rodičů zůstala.

Provdala se tenkrát za Jura, s kterým čekala dítě, aniž tušila, jaké peklo na zemi jí tento muž přinese. Byl to panovačný, tvrdohlavý a sobecký Cikán, tvrdý obličej s krysíma očima už dávno měl Evě říct, že tento muž není schopen milovat. Už před svatbou ji bil, a ona přesto zůstávala. Ať má dítě otce, snad se pak Jura změní, až se malé narodí.

Byla už skoro půlnoc, hrozně se bála, že přijde zase opilý. Dveře se otevřely tak náhle, že jí srdíčko málem uteklo. Na těle cítila studený pot a ruce se jí roztráslý, když rozsvěcela svíci. Ucítla jeho opilý dech, začal křičet a vlastní nadávky mu ještě dodávaly zuřivosti. Stáhl jí za vlasy z postele a uhodil do obličej takovou silou, že málem ztratila vědomí. Křičel něco o tom, že mu není dobrou ženou. Když do ní kopal, ležela na zemi schoulená, už ani necítla tu strašnou bolest. Byla tak otřesená, že když upadala do bezvědomí, byla ráda, že už nic necítí.

Probrala se nějak k ránu. Otevřela pomalu oči, na jedno vůbec neviděla. Chtěla se pohnout, ale tělo ji neposlouchalo, bylo jako v ohni. Dole v podbřišku měla velké křeče. Snažila se vstát, ale nešlo to, ležela tam ještě dlouho. Slunce jí svítlo do tváře, spod-

ničku měla roztrhanou a klín plný krve. Neodvážila se vzbudit muže, který ležel na posteli ve svých věcech a silně chrápal. Bála se, že když ho vzbudí, tak jí zase bude bít – ještě víc. Doplazila se ke dveřím – a pak zase ztratila vědomí.

„Proberte se,“ slyšela jako zdálky, „slyšíte mě?“ Otevřela oči, ještě pořád na to druhé neviděla. Nad ní se skláněl doktor v bílém plášti. Ještě ho slyšela, jak říká, že bohužel o dítě přišla. Její zmučené a dobité tělo se časem uzdraví. Ptal se, kdo jí tak ublížil, ale Eva mlčela, a lékař to raději vzdal. Věděl, že cikánské ženy na své muže nikdy nic neřeknou a dokážou je bránit i přes to, že jim takhle ublíží.

Její Jurko za ní ani jednou nepřišel. Byla jako omámená, když ji čekal po propuštění venku. Seděl na bryčce a pískal si, očima jí přikázal, aby nasedla, a ani jediným slůvkem se neoptal, jak je jí či dítěti. Práskl bičem, hvízdal na koně, jako by přišla zrovna z trhu, a pánovitě se rozjel.

Všechno bylo zdánlivě jako dřív, prala, vařila a snášela bití, nadávky i hrubé a násilné milování, které jí ubližovalo nejvíce, zatínala nenávistí zuby a jediné, na co myslela, bylo její ztracené dítě, o které ji připravil. Pro ni jako by život skončil. Věděla, že nemá pro co žít, a nic ji netěšilo. Do srdce se jí vkrádala černá nenávist. Každou noc přemýšlela, co má dělat, neměla nikoho, ke komu by šla, žádnou rodinu ani známé. Stejně by ji vždy našel a přivlekl domů. Chtěla své trápení skončit, ale nevěděla jak.

Koš s prádlem byl těžký. Došla k domku, rozvěsila prádlo na zahradě a černé myšlenky ji ani na chvíli neopustily. Vešla do domu a sedla si, otočila hlavu a zadívala se na odulou tvář svého mu-